

דרור לוי וחברתו הקנדית, מירה, נפגשו מאור מהמילה, רוצח' שהופיעה בכותרת הכתבה "התאהבתי ברוצח" (העולם הזה 27.9.89). למרות שהורשע לפני שמונה שנים ברצח, אין דרור רואה עצמו כרוצח. "לא הלכתי במטרה להרוג, ואני סובל ממה שעשיתי כל לילה", אומר דרור. מירה חושבת שרוצח הוא רק אדם שהחזיק בסכין הרצח, ודרור הרי לא נגע בקורבן.

פגשתי את דרור, שיצא לחופשת ראש השנה, בבית שבו נולד, בסמיטה קטנה ליד רחוב לבנדה בדרום תל-אביב. מירה, זורחת, יפהפיה מהאושר האופף אותה, לא זוהר מצידו. היא החזיקה בידו בכל מהלך הראיון, והגישה לו קפה וסימפטייה.

כאשר משווים את דירתה של מירה לביתו של דרור, מבינים מעט מהמשיכה שלה אליו. דירתה של מירה, בבית משותף באזור אמיד

עדיין קשה לו מאוד לדבר על המיקרה שהייתה לו. הוא מספר בקיצור על ילדותו. הוא למד בבית הספר היסודי ביאליק, אהב ללמוד והצטיין בלימודים. לכן נשלח לבית הספר תיכון ולמד שם מכונאות-מטוסים. את השנה האחרונה ללימודיו עשה בפנימייה הצבאית, אך לא השלים את לימודיו. הוא אמנם שרת ביחידה אוויר, אבל לא כמכונאי-מטוסים, אלא כנהג של בוס. "השרות הצבאי עבר בסדר, לא היו לי שום בעיות".

אחרי השיחור פנה דרור ללישכה להכיר נת חילים משוחררים. מכל העבודות שהציעו לו בחר במלצרות, ולמד שנה בבית הספר לתדמור בהרצליה.

"גמרתי את הקורס וידעתי שאצליה בימיקצוע. אני מסתדר טוב עם אנשים, אנגלית וידעתי מבית הספר, קיבלתי תעודת-סיום

גם לא היה מתאוות-בצע. הם אמרו שברקו את המקום וזה נראה להם בסדר. שזו דירה של אשה זקנה, אבל היא לא נמצאת בבית".

כאשר דרור מגיע לקטע של הרצח עצמו, הוא משתק. קשה לו להוציא את המילים מפיו, גם אחרי כליכך הרבה שנים. מירה מעודדת אותו לדבר.

דרור: "זה תמיד בראש שלי, העבירה שעשיתי. זה שלקחתי את הנשמה של בן-אדם זה העונש הכי גרוע. עונש של 10 או 20 שנה בכלא יעבור בסוף, אבל מה שיש בראש שלי לא יעבור אף פעם".

אחרי הפסקה והפצרות של מירה הוא ממישיך. **זה סיפורי:** אני הייתי צריך לשמור, ולחפש אתם את הכסף. הם לא ידעו איפה

דרור לוי בביתו (לידו, הידיות של חברתו מירה) אני לא רוצח"

היום

אסיר העולם יושב בביתו וזוכר במה שעולל לו "מזריק הנפט". סיפור של בגידה ואהבה אילנה אלון

לפני שיצאנו מהדירה, חזרתי אליה והוצאתי קצת את הסמרטוט מהפה שלה. הוא היה לחוץ ואני שיהררתי קצת את הלחץ. היא זוהר במיטה והשמיעה גירגורים כאלה. חזרנו יחד לשכונה. רצייתי שלא יקרה לה כלום. כאשר עברנו ליד הטלפון הציבורי בישיכה אמרתי לעצמי שזו ההזדמנות האחרון

הצללקת בביטנו של דרור הוויסמינים היו סס-הדרמה

בהרצליה, היא כמעט ריקה. רק המחשב וצעצועיה של בתה ממלאים את החלל הקר והקרודר. לעומת זאת, ביתו הרגל של דרור, באיזור העוני שליד התחנה המרכזית החדשה, מלא חום ותשומת-לב.

מסביב לבית הקטנטן, שני חדרים בלבד, צומחים שיחים ופרחים, שאותם מטפחת האם, גילה. שני החדרים מלאים ברהיטים, בספרים ובכובות שאוספת גילה. הקירות גרושים בתמונות ובפאזלים ענקיים ומסוככים, בני אלפי חלקים, שהרכיבו בנייה-מישפחה בסבלנות אינדיבידואלית. הרבה חום ואהבה ניכרים בבית הישן, שבו גדלו חמשת ילדיה של גילה. דרור הוא הבן האמצעי.

ההורים, יוצאי-אימון, מתגוררים בבית הקטן זה שנים רבות. האב, שנפטר לפני שלוש שנים, עבר בתנובה, גילה לא עברה. אבל מעולם לא חסר היה אוכל בבית. את החגים נהגו לחגוג בחיק המישפחה המורחבת אצל הסבתא או אחת הדודות. עד היום מלא ביתה של גילה בילדים ובקרובים, המביאים איתם את ילדיהם, והבית הומה מקולות חצוק ושאון מישחקי-ילדים.

דרור (29), בחור שחרחר וצנום, מקרין חמימות ונעימות. הוא בחור ערני, נעים-הליכות ומנומנם. אבל גם היום, תשע שנים אחרי